

Nagy Kornél

Egyházi unió, katolizáció, rekatolizáció, latinizáció

Az egyházi unió, mint integrációs példa

az erdélyi örmények esetében*

Az erdélyi örménység egyházi uniója hosszú időken keresztül nem került sem a hazai, sem pedig a nemzetközi tudományosság érdeklődésének középpontjába. Holott az előadás címében szereplő fogalmak már egy korábbi középkori unió problémáinak a kora-újkorai változatát képezték a múltban, amelyet sajátosan árnyalt az a történelmi tény, hogy az örmény apostoli

Nagy Kornél
(Fotó: Balogh Jenő)

egyház Konstantinápoly és Róma részéről egyaránt szembe találta magát az egyesítő egyházpolitikával. Ez azonban elválaszthatatlanul kapcsolódott világi politikai tendenciákhoz. Hasonlóképp nem lehetett figyelmen kívül hagyni azokat az egyházi uniókat sem, amelyek a 17. században a Magyarországon élő, különféle nemzetiségű, ortodox egyházakkal az általános rekatolizáció jegyében kötöttek.

Ezért felmerült az a kérdés, hogy miért kellett a világ legősibb keresztény egyházát unióra kényszeríteni? Az örmény apostoli egyháznak a 451. évi khalkédóni egyetemes zsinathoz fűződő ellentmondásos viszonyát az ortodoxia részéről általában – és helytelenül – a monofizitizmus elfogadásával magyarázták, mert az örmény apostoli egyház politikai okok-

ból nem vett részt az egyetemes zsinaton, és nem fogadta el a zsinat hivatalos tanítását. Ezzel szemben az örmény apostoli egyház nemzeti zsinatain Jézus isteni, azaz egy természetét valló, monofizita tant és annak vezéralakjait határozottan elutasította. Ugyanakkor Konstantinápoly és Róma a középkortól kezdve egészen a 18. század végéig továbbra is fenntartotta ezeket a vádakot.

Az örmény apostoli egyház viszont az unió kísérletekben önállóságának a feladását látta. Ezért egyre inkább gyanakvással figyelték a két egyház közeledését. Mindazonáltal Konstantinápoly és Róma a középkorban a térítések terén rész sikereket fel tudott mutatni az örmények körében, de a teljes örménységet nem tudta magának megnyerni. Ebben pedig az örmény apostoli egyház oroszánrészről vállalt. Egyrészt az örmény államiság bukása után az egyház testesítette meg a középkori örmény államszervezetet mind az anyaországi, és mind a diaszpórában élő örmények körében. Ugyanakkor a szörványokban élő örmények a vallási unió szempontjából sebezhetőbbek voltak, mint az anyaországiak, mert egy-egy ingadozó hitű, a diaszpórában élő örmény

főpap vallási egyesülésével megszakította az apostoli egyházhhoz való tartozást, és egyúttal megindította az örményeknek az ortodox, vagy a katolikus egyházba történő betagozódását.

Másrészt az örmény apostoli egyházhhoz erősen kötődött a liturgikus nyelv és irodalom megszületése, amely jelentős mértékben hozzájárult az örmények etnikai azonosságtudatának megeremtéséhez. Ez volt az oka annak, hogy Konstantinápoly és Róma középkori kísérletei az örmények áttérítésére mindig kudarcot vallottak. Ugyan a római katolikus egyház a kilikiai, valamint firenzei uniók zsinaton majdnem sikereket ért el, de végül az örmény apostoli egyház nemzeti érdekekre hivatkozva valójában ezeket a zsinatokat határozottan elutasította. Eme uniók kudarcok indítékai véleményünk szerint abban keresendők, hogy az örmény apostoli egyház vezetői mindig is azt hangoztatták, hogy

igaz követői voltak a Szentírásnak és a korai egyházatyáknak. Dogmatikai és tanbéli kérdésekben mindig is konzervatív álláspontot képviseltek, és minden egyes unió kísérletben az örmény apostoli egyház által ébren tartott nemzeti hagyományokat látták veszélyeztettnak. Az örmény apostoli egyház a 4–10. század között kialakult tradíciói és tanításai az örmény

rás részeivé váltak. Talán ez magyarázza az előbb említett konzervatív álláspontot, amely mindenféle külső behatást, azaz unió kísérletet – mind Konstantinápoly, mind Róma részéről – az örmény egyház és a nemzet elleni árulásnak tekintett. Ez a gondolkodás a kora-újkorban az örmény apostoli egyház köreiben teljesen általánossá vált, és egy-egy unió kísérlet mindig is nagy hullámokat gerjesztett. Azonban ebből a szempontból a diaszpóra továbbra is sérülékeny maradt. Ennek egy ilyen tipikus esete volt a lengyelországi (vagy leMBERGI) örmények egyházi uniója Rómával 1627–1681 között, amely érzékeny hatást gyakorolt az erdélyi örmény diaszpórára is. Ugyanis körükben a katolikus missziókat az immáron unitussá vált leMBERGI érsekség kezdeményezte 1682–1683 fordulóján.

Az erdélyi örmények egyházi egyesülése így már elkerülhetetlen folyamat-

Örmény feliratos kereszt. Szamosújvár, Örmény katolikus plébánia, 1717
(Fotó: Balogh Jenő)

* Elhangzott 2013. április 5-6-án, az OSZK-ban rendezett A kulturális transzfer lehetőségei. Örmények Közép- és Kelet-Európában nemzetközi tudományos konferencián

nak bizonyult. Csak idő kérdése volt, hogy az 1668–1672 közötti betelepülésük után húsz, vagy harminc évvel később fogadják el az egyházi uniót. Sőt egyesülésük ténylegesen megelőzte az erdélyi rekatolizáció tényleges korszakát, amely a Habsburgok uralmával kezdődött el 1690-ben. Amennyiben már a Habsburg uralom alatt katolizáltak volna, akkor bizonyosnak vehető, hogy más természetű esetről kell beszélnünk. Hiszen a bécsi udvar mindent elkövetett, hogy sikeresen tudja az alattvalókat áttéríteni. Ezért támogatta kiemelten a jezsuitákat, az erdélyi románok és a kárpátaljai ruszinok egyházi unióját, illetve a magyar katolikus egyházat. Viszont az Apostoli Szentszékkal a missziók miatt konfliktusba keveredett. Tudniillik Magyarország és Erdély a 17–18. század fordulóján az Apostoli Szentszék egyik fontos missziós célterülete volt. Ez már önmagába véve is komoly nézeteltérések eredményezett a bécsi udvar rekatolizációs politikájával.

Közismert tény, hogy az örmény egyházi unió létrejött Erdélyben Oxendio Virziresco (1654–1715) szentszéki misszionáriusnak (későbbi püspöknek) volt köszönhető. Az utóbbi évek kutatásainak alapján egyértelműen kiderült, hogy főleg egyházpolitikai tényezők játszottak szerepet az erdélyi örmények vallási uniójában. A háttérben az Apostoli Szentszék akarata húzódott meg, mert feltett szándéka volt, hogy az örmény apostoli egyházat egyesítse Rómával. Az Apostoli Szentszék úgy látta, hogy egy esetleges vallási unióval helyreállhat az a régi vallási oikumené, amely a két egyházat jellemezte Világosító Szent Gergely (287–325) és I. Szent Szilveszter (314–335) pápa pontifikátusa idején. Ám Róma azt is kihangsúlyozta, hogy az örmények egyháza Világosító

Szent Gergely méltatlan utódai miatt lépett a szakadártság, illetve az eretnokség útjára, és távolodott el az ortodoxiától. Így Róma az örmény diaszpórákban látta azt a hídfőállást, amely később hozzásegítette volna őket majd az anyaországi örmény egyház teljes egyesüléséhez.

Az erdélyi örmény vallási unió története rengeteg utóbb egyöntetűen mítosznak bizonyuló eseményekkel volt felékesítve. Ugyanis az egyesülést levezénylő Oxendio Virzirescóról eredendően csak azt lehetett tudni, hogy Erdélyben működött, és neki volt köszönhető Szamosújvár, vagy latin nevén Armenopolis alapítása. Mivel mítoszok láncolatáról van itt szó, csak két problémát szeretnénk kiemelni. Az egyik Minas T'oxat'ec'i (1610–1686) moldvai püspök volt, akinek vezetésével menekültek be az örmények Erdélybe 1668-ban. Róla azt lehetett tudni, hogy 1686 legvégén Lembergben letette a katolikus hitvallást Opizio Pallavicini (1633–1700) bíboros, varsói apostoli nuncius kezébe, és elfogadta az erdélyiek nevében az uniót. Valójában a szentszéki dokumentumok határozottan cáfolták ezt az eseményt. Sőt Minas püspöknek esze ágában sem volt katolizálni, mivel esküdött ellensége volt a Rómával történő vallási egyesülésnek. Lembergbe is csak azért ment, hogy hitvitákat folytasson Vardan Hunanean (1644–1715) unitus érsekkel az örmény apostoli egyház védelmében. A másik momentum az volt, hogy az erdélyi örmények vallási uniója békés körülmények között, csendben konfliktusok nélkül zajlott le. Erre úgyszintén a szentszéki források cáfoltak rá. Oxendio püspök ugyanis másképp értelmezte az egyházi uniót, és másképpen az áttért erdélyi örmény papság, valamint a lakosság. A püspök a latin rítus feltétlen híve volt, míg a papság az

egyházi uniót úgy értelmezte, hogy megmaradnak bizonyos örmény istentiszteleti szokások, pl. a liturgikus nyelv-, vagy az örmény naptár használata, stb. Emiatt Erdélyben két nagy viszály is kirobbant. 1691-ben Vardan Potoczky és Astuacatur Nigošan szerzetesek, illetve 1697-ben Elia Mendrul főesperes vezetésével szembeszögültek a püspök elhibázott vallásopolitikájának. A szembeszögülő papok pedig sikeresen tüzeltek fel az örmény lakosságot, hogy megtagadják az unitus hitüket. E mögött Oxendio Virziresco erőszakos és türelmetlen rekatolizációs politikája állt. A helyzet annyira súlyos volt, hogy a 17. század végén az Apostoli Szentszék-nél felmerült Oxendio leváltása is, mert rengeteg erdélyi örmény visszaköltözött Moldvába és végleg visszamondta az egyházi uniót. Az ügyeket végül csak a világi hatóságok, az erdélyi jezsuiták és Andrea Santa Croce (1656–1712) bécsi apostoli nuncius hathatós támogatásával tudták csak lezárni.

Ezért fontos tisztázni a latinizáció fogalmát az armenisztikában, melyet a mechitarista egyháztörténészek vezettek be a 20. században. Álláspontjuk szerint a latinizáció azt jelentette, hogy a kora-újkorban, az egyházi uniók megkötése után, az áttért örmény közösségeknek a latin szertartást kellett feltételek nélkül elfogadniuk. Ez igen komoly konfliktus mézőket nyitott meg a közösségekben.

Oxendio Virziresco tehát keményvonalas rekatolizációs álláspontot képviselt. Sőt maga a püspök egy tipikus neofita pap volt. Az Apostoli Szentszék missziós intézményének a Sacra Congregatio de Propaganda Fide (továbbiakban: Propaganda Fide) papneveldejében, a római Collegium Urbanumban szerzett ismeretei alapján, valamint az egyházi unió okán

az erdélyi örmények teljes latinizációját tartotta célszerűnek. Meglátása szerint, csak az az igazi örmény keresztény, aki megtartja a római katolikus egyház szokásait és ünnepeit. Ellenkező esetben azt a világi, vagy egyházi örményt, – aki az egyesülés ellenére megtartja a régi örmény szokásokat –, azt eretnokség, vagy szakadártság vádjával illethették. Oxendio ugyanakkor tisztában volt azzal, hogy népének milyen sanyarú, szenvedésekkel teli történelem jutott osztályrészül az elmúlt évszázadokban. Ő az örmény nép szenvedésének egyedüli okát abban látta, hogy az örmények a 6. században letértek az egyetemes ortodox és katolikus hitről, valamint hamis és eretnek tanításoknak hódoltak. Az Isten pedig ezért büntette az örménységet szüntelenül. Az örmény nép további szenvedéseinek megszüntét szerrinte csakis a római katolikus egyházzal történő unióval lehetett elejét venni. Ezért minden olyan régi örmény szokást, mint például a liturgiákon az örmény nyelvhasználatot, régi, istentelen és eretnek szokásnak minősített, és ezeket Erdélyből mindenképp gyökeresen ki akarta irtani. Magát sohasem örmény unitus papnak, hanem örmény születésű, latin szertartású egyházfinak tartotta. Ez pedig újabb konfliktusokat nyitott meg az erdélyi örménység körében.

Ezzel szemben teljesen más volt a helyzet a lengyelországi örmény unitus egyházban. Nevezetesen a lengyelországi örmények számarányukat tekintve nagyobb közösséget alkottak, mint az erdélyiek, és hatékonyabban tudtak szembeállni a katolikus egyház latinista elképzeléseivel. Ráadásul a lengyelországi örményeknek komoly támogatójuk akadt az 1664-ben alapított lebergi Örmény Kollégiumban tanító olasz theatinus szerze-

tesekben, akiknek többsége hosszú éveket töltött el misszionáriusként az anyaországi örmény területeken. Ők felismerték, hogy a latinizáció erőltetése egyenesen az egyházi unió tönkretételéhez vezethet. A kérdésben ráadásul meg tudták maguknak nyerni Giacomo Cantelmi (1645–1702) akkori varsói apostoli nunciust, későbbi nápolyi érseket, aki végső soron a theatinusok tanácsára kezdeményezte a leMBERGI örmény unitus zsinat összehívását 1689-ben, ahol a legmélyebb részletekig kidolgozták a lengyelországi örmény unitus egyház rítusát. Azaz az örmény egyházi hagyományok részben megmaradtak. Egyébiránt Oxendiót és hű követőit e zsinatra meghívták, ám máig ismeretlen okokból nem jelentek meg. Így az erdélyi örmény unitus egyházban továbbra is az Oxendio által erőltetett latinizáció maradt a meghatározó.

Ennek oka az volt, hogy Oxendio Rómában, a Propaganda Fide szemináriumában végezte teológiai tanulmányait a 17. század utolsó harmadában. Ebben a korszakban a keleti származású papnövendékek is hangsúlyosan a nyugati teológia szellemében nevelkedtek. Alapvetően a római Collegium Urbanumban tanult örmény származású papok nevelése és felszentelése témánk szempontjából is valóban problémás terület. A legutóbbi kutatások során az előbb említett időszakban a Collegium Urbanum iratai arról árulkodnak, hogy az ott tanuló örmény növendékek kimondottan latin rítusban nevelkedtek. A szeminaristákról továbbá annyi értesülés állt még rendelkezésre, hogy az iratokban csupán örmény származásukat tüntették fel.

A Collegium Urbanum hivatalos iratai viszont nem adtak kellő információt Oxendio Virziresco tanulmányairól. Ez

alól csak a papnevelde katalógusában található, és az 1685. esztendőre vonatkozó nagyon rövid bejegyzés képezett kivételt. A katalógusban az szerepel, hogy Oxendio magas szinten elsajátította a latin és az olasz nyelvet, valamint a római katolikus teológiát és dogmatikát. Ez számunkra inkább azt feltételezi, hogy Oxendio már tanulmányai során a latinizáció híve lett. Misszionáriusként, majd püspökként az Apostoli Szentszékhez eljuttatott jelentései egyöntetűen arról tanúskodnak, hogy Erdélyben a latinizációt támogatta, valamint erőltette, és ezt támasztják alá a róla készült jelentések is. Sőt nem véletlenül nevezte Bethlen Miklós erdélyi kancellár Oxendiót „erővel térítő” latinista egyházpolitikája miatt: „az császár capellájával is misét mondó bitang örmény püspöknek.” Egyébiránt a Collegium Urbanumban az első kimondottan örmény rítusú növendék az anyaországi születésű és az 1720-as években Erdélyben apostoli vizitátorként tevékenykedő Minas Barun, míg a második az erdélyi Luca Virziresco (Oxendio Virziresco unokaöccse), a harmadik és a negyedik az úgyszintén erdélyi Dragomán Kristóf és Dániel Minas volt.

A latinizáció kérdésében fontos volt tudni, hogy ki volt az a püspök, vagy érsek, aki Oxendiót pappá szentelte, és milyen rítusban? Ezzel kapcsolatban ugyancsak a közelmúltban kerültek elő felbecsülhetetlen értékű iratok, melyekben végzős papnövendékként azzal a kéréssel fordult a Propaganda Fidéhez, hogy őt örmény rítusban szentelje fel a Rómában tartózkodó és a frissen áttért Yovhannes Polsec'i érsek, Konstantinápoly korábbi örmény pátriárkája. Ugyanis tulajdonképpen felettese, Moldva Erdélyben tartózkodó püspöke, Minas T'oxat'ec'i eretnek hitű. A Propaganda Fide ezt a kérést elutasította, mégpe-

dig azzal az indoklással, hogy Yovhannes pátriárka nem őszintén unitus, és katolizálása ellenére továbbra is eretnek és szakadár szokásoknak hódol. Így az Apostoli Szentszékben nem nézték volna jó szemmel, hogy egy katolikus örmény növendéket, egy ilyen bizonytalan, ingadozó hitű fő-

Az örmény könyvnyomtatás remekei a Távól az Araráttól – Örmény kultúra a Kárpát-medencében c. kiállításon (Fotó: Balogh Jenő)

pap szenteljen fel. Oxendiót végül egy Jan Bogdanski, illetve egy Stepan Martirosean nevű lengyelországi és anyaországi születésű örmény növendékekkel együtt latin rítus szerint szentelték pappá Rómában. A szertartást maga az akkor címzetes seleuciai érseki címet viselő Edoardo Cybo (1619–1705), a Propaganda Fide titkára vezette 1681-ben.

A latinizáció szempontjából az is kulcskérdésnek számított Erdélyben, hogy Oxendio milyen misekönyvet használhatott? Ismereteink szerint az örmény unitus püspök latin nyelvű misekönyvet használt és a szentségeket a Sacramentarium Romanum szerint szolgáltatta ki. Sőt Opizio Pallavicini bíborostól, varsói apostoli nunciustól és Edoardo Cybo titkártól fennmaradt egy-egy levél 1687-ből, amelyekben azt kérik az Apostoli Szentszektől, hogy a pénzügyi segítségen kívül mielőbb juttassanak el Erdélybe Oxendióhoz latin nyelvű misekönyveket, mert a misszionárius ezekben nagy hiányt szenved.

Összefoglalva, az erdélyi örmény egyházi unió az Apostoli Szentszék szemszögéből sikeresnek bizonyult. Oxendio tevékenységével tulajdonképpen megbon-

tott egy olyan régi örmény hagyományt, amelyben az örmény közösség egyet jelentett az egyházzal. A közösség központjában, különösen pedig a középkori és kora-újkorai diaszpórákban, az örmény apostoli egyház állt, amely egyet jelentett a nemzeti azonosságtudattal. Az erdélyi örmény egyházi unióval, Oxendio tevékenységével és a latinizáció erőltetett bevezetésével az örmény identitás szorult háttérbe. Oxendio egyébiránt élete vége felé belátta, hogy nagy hibát követett el a latinizáció erőltetésével, és komoly károkat okozott az erdélyi közösségben. Hibáit jóvá akarta tenni, de ezeknek az orvoslására már nem maradt ideje: 1715-ben Bécsben elhalálozott.

Ha viszont ezt az egyházi uniót belülről, az örmények szemszögéből nézzük, akkor az kudarcnak volt tartható, mert az egyesülés idővel nyelvi és kulturális asszimilációt eredményezett. A történelemben azok az örmény szórványok, amelyek akár Konstantinápolyval, akár Rómával léptek vallási unióra, nyelvileg és egyúttal kulturálisan szinte néhány generáció alatt beolvadtak, illetve beintegrálódtak az őket körülvevő idegen környezetbe.